

Sündmused 1890 ja 1891.

Meie kõrge Keisri kojas on surm lewade 1891 taks korda külaliseks tainud ja leinamist oma jälgile jätnud. Märtsikuu 31. päewal läks suurväürstina Olga Feodorowna, keisri herra tädi, Harkovi linnas oma 52. eluaastal süt ilmaast. — Aprilli kuu 13. päewal suri piiskop raske haiguse järele suurväürst Nikolai Nikolajevitsch Wanem, keisri herra onu, oma 60. eluaastal. — Mõlemate surma anti töigeförgemia manifesti läbi teada.

Veneriik on meie armulise keisri Aleksander III. valitsuse all juba 10 aastat faunist rahvapõlwe maitseenud. Keisri lühmeaastase õnneliku valitsuse mälestusels osutati Juuni kuul 1891 Tartus Eesti Kirjameeste Seltsi poolt üleüldne tänulaulupidu, mis (nagu endisedki Vanemuine Seltsi poolt osutatud pidud 1869 ja 1879) kolm päeva festis. Pidu algas Jumalateenistusega Õigeusu ja Lutheruse usu kirikus, siis waimulik ja ilmlik kontsert tönedega, rongikäigide, vändulaulmine ütsikuteest koeridest. Piduajal läis subberneri herra Riiaast Tartus pidu waatamas ja vöttis piduliste soovi peale tänu ja õnnesoovi telegrammi keisri majesteedi troonile saata.

Troonipärija Nikolai Aleksandrrowitsch läis reismas läbi Aasiaamaa riikide; tagasitulek Siberimaa laudu, kus ta nurgakivi pani raudteele, mis läbi terve Siberimaa ehitatakse. — Enne kui kõrge reissja jäalle oma riigi piiridesse joudis, ähvardas teda langel Jaapanimaal ratsed hädahõht; üks Jaapanlane, kes oma kodumaal sete uuenduste pärast meeles pöörasels läinud ja kõige võõramaa olu vihjakas saanud, karas hõbiteselt Bene troonipärija fallale ja rabas talle mõõgaga põha; enne kui ta mahti sai veel uuesti lüüa, lõödi teda ennast tagasi ja lõdeti kinni. Peale weiske haawa pea lüljes ei ole troonipärija suuremat wiga saanud: Jumal on teda armulikult hoidnud õnnelks ja rõõmeks oma kõrge wanematele ja oma riigi truu alamatele.

Selle mälestusels, et troonipärija oma jalaga Siberimaa pinnale astus, anti leisri majesteedi poolest armu-
fuu Iutus välja nende sohta, kes Siberisse on saadetud:
keiserlikust armust kuulutati neile osast wangipõlwe aja lähen-
damist, osast täielist wabaksaamist wangipõlwest.

Meie kitsamal kodumaal loodab põllumees suvel 1891 üksna õnnistatud aastat, kest Jumal on korralkstu ilma ja viljale sigidust annud.

Teistti on aga lugu meie suure laia riigi piirides: Venemaal on üleüldine wiljaildus fätte tulemas. Isagi neis kubermangudes, kus muidu stgitaw maapind rohkem lõikust annab, nõnda et iga aasta bulgalaupa wilja välja saadetakse, et loodeta sel suvel oma tarviski wilja saavat. Kõrge riigivalitsuse poolest on näljahåda vastu aegsaste mõnusat nõuu halatud pruulima, juba Jaanipäewa ajast saadik muretsetakse selle ette, et rahval leiba ja seemet paraja hinna eest saada oleks.

Heinrich Laakmann.

Sündinud Lübedis 1802.

Surnud Tartus 1891.

Seda meest, kelle pilt siin meie silmade ees seisab, on wististe mitmed wanemad „Kasulise Kalendri“ lugejad väga hästi tunnud. Mõnigi mees meie rahva hulgast sai Tartu pool käies teda näha ja temaga tuttawaks, olgu et Laakmanni juurest waja oli mõnd raamatut osta, ebt olgu et mõni külamees raamatupoodi sisse astus just nimelt selle pärast, et teda ennast, „wana Laakmanni,“ nagu rahwasuu teda nimetas, kord näha saada. Ja kui siis auuõäärt wanake oma waguse lahke lombega vastu tuli ja inimesele südamelikult ja hõbelikult kat pigistas, kest et temaga Eestis keeli rääkida ei saanud, siis jäi temast wististe igaühelte armas mälestus meelde. Ja kes teda lähemalt tundsiwad, need mõistisid temast lugu pidada tema auusa meeles ja